EUROPA REGIONUM TOM XXIX ROK 2016

USŁUGI W POSTĘPOWANIU RESTRUKTURYZACYJNYM
I UPADŁOŚCIOWYM

DOI: 10.18276/er.2016.29-22

DR ALEKSANDRA LUBICZ-POSOCHOWSKA

Uniwersytet Ekonomiczny w Katowicach

Katedra Prawa i Ubezpieczeń

e-mail: aleksandra.lubicz-posochowska@ue.katowice.pl

Moment ogłoszenia upadłości a sposób zaspokojenia wierzytelności ze świadczonych okresowo najmu i dzierżawy względem upadłego

Wprowadzenie

Wraz z uchwaleniem Prawa restrukturyzacyjnego, które zaczęło obowiązywać w dniu 1 stycznia 2016 roku (Ustawa Prawo restrukturyzacyjne, 2015 – dalej pr. restr.), wprowadzono do polskiego systemu prawnego osobną ustawę umożliwiającą przeprowadzenie restrukturyzacji przedsiębiorstwa poza postępowaniem upadłościowym. Zastosowane rozwiązanie rozdzielania obydwóch postępowań nawiązało do znanych z okresu przedwojennego aktów prawnych (Rozporządzenie Prawo o postępowaniu układowym, 1934; Rozporządzenie Prawo upadłościowe, 1934). Głównym założeniem regulacji było uniemożliwienie skojarzeń upadłości i przeprowadzonych w jej ramach restrukturyzacji z utożsamianym w opinii publicznej końcem działalności, bankructwem czy brakiem możliwości odzyskania swoich wierzytelności. Jednak to nie jedyne zmiany, które wprowadziła niniejsza ustawa. Za jej uchwaleniem wprowadzono do prawa upadłościowego uregulowania, które w dużym zakresie zreformowały postępowanie upadłościowe. Przede wszystkim zmienił się sam tytuł ustawy – od dnia 1 stycznia 2016 roku mamy do czynienia z Prawem upadłościowym.

Nie sposób w tym miejscu nie wspomnieć o radykalnej zmianie kolejności zaspokajania wierzytelności w upadłościowym postępowaniu likwidacyjnym, przewidzianej przez art. 343 (Ustawa Prawo upadłościowe, 2015 – dalej pr. upadł.). Uchwalona zmiana prawa upadłościowego w zdecydowany sposób spowodowała przełamanie ugruntowanej hegemonii zobowiązań publicznoprawnych w walce o zaspokojenie roszczeń z majątku upadłego przedsiębiorcy. W znowelizowanym prawie upadłościowym zachowano generalną zasadę obowiązującą na gruncie wcześniej obowiązującego prawa upadłościowego i naprawczego (Ustawa Prawo upadłościowe i naprawcze, 2003 – dalej pr.u.n.), zgodnie z którą zobowiązania powstałe przed dniem ogłoszenia upadłości zostają zaspokojone z funduszy masy. Z kolei zobowiązania powstałe po dacie ogłoszenia postanowienia o ogłoszeniu upadłości podlegają zaspokojeniu na bieżąco, gdyż należą do tzw. kosztów postępowania upadłościowego. Moment ogłoszenia upadłości będzie miał szczególne znaczenie w stosunku do wierzytelności ze świadczonych okresowo najmu i dzierżawy względem upadłego, gdyż obecnie ustawa Prawo upadłościowe w upadłości likwidacyjnej wprowadziła nieznana dotychczasowemu prawu zasadę proporcjonalnego rozdziału wierzytelności na część wierzytelności, która będzie zaspokajana z podziału funduszy masy, oraz na część wierzytelności, która będzie stanowić koszt postępowania upadłościowego. Jest to uregulowanie nowe, którego wprowadzenie było podyktowane koniecznością rozwiązania długotrwałego sporu dotyczącego konieczności kwalifikowania faktur z tytułu usług najmu i dzierżawy jako kosztu postępowania upadłościowego, pomimo że obejmowały one czas korzystania z lokalu czy gruntu przed ogłoszeniem upadłości. Oceny niniejszego uregulowania podjęła się autorka niniejszego artykułu.

1. Zmiany w prawie upadłościowym

Uchylenie przepisów o postępowaniu naprawczym zrodziło potrzebę zmiany tytułu ustawy na Prawo upadłościowe. Dotychczasowy podział na kategorie interesów wykazał się nadmiernym uprzywilejowaniem należności publicznoprawnych. Prawo upadłościowe zaproponowało w art. 342 ust. 1 pr. upadł., aby kategoria pierwsza obejmowała przypadające za czas przed ogłoszeniem upadłości należności uprzywilejowane, analogicznie do dotychczasowego stanu prawnego, z wyłączeniem należności ze stosunku pracy reprezentanta upadłego lub wygradzenia osoby wykonującej czynności związane z zarządem lub nadzorem nad

przedsiębiorstwem upadłego, czyli osób odpowiedzialnych za stan upadłości. Koszty postępowania oraz inne zobowiązania powstałe po ogłoszeniu upadłości są zaspokajane od 1 stycznia 2016 roku na bieżąco według art. 230 ust. 1 pr. upadł., ewentualnie w drodze podziału funduszków masy przewidzianego w art. 230a ust. 1 pr. upadł. Nie zostaną one ujęte w żadnej kategorii, jako że nie stanowią wierzytelności upadłościowych (wierzytelności powstałych przed ogłoszeniem upadłości). W uprzywilejowanej kategorii umieszczono należności powstałe w postępowaniu restrukturyzacyjnym z czynności zarządcy albo należności powstałe z czynności dłużnika dokonanych po otwarciu postępowania restrukturyzacyjnego niewymagających zgody rady wierzycieli albo nadzorcy sądowego lub dokonanych za ich zgodą, jeżeli upadłość ogłoszono w wyniku rozpoznania uproszczonego wniosku o ogłoszenie upadłości. W ten sposób zostało uprzywilejowane nie tylko nowe finansowanie, ale także pozostałe należności powstałe w tym okresie, co miało na celu zwiększenie wiarygodności dłużnika znajdującego się w restrukturyzacji i zwiększenie gwarancji odzyskania należności przez wierzyciela, który podjął lub kontynuował współpracę handlową z dłużnikiem w restrukturyzacji. Ustawa przewidziała nowatorskie ograniczenie uprzywilejowania należności publicznoprawnych. Ograniczenie uprzywilejowania polega na zawężeniu zakresu należności z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne ujętych w kategorii pierwszej do należności przypadających za trzy ostatnie lata przed ogłoszeniem upadłości oraz całkowitym zniesieniu uprzywilejowania wszystkich pozostałych należności publicznoprawnych, w tym należności podatkowych. Kategorią podstawową obejmującą wierzytelności nieuprzywilejowane jest kategoria druga. Kategoria trzecia obejmuje przede wszystkim całość odsetek od wszystkich należności ujętych w wyższych kategoriach, a także sądowe i administracyjne kary grzywny oraz należności z tytułu darowizn i zapisów. Kategoria czwarta – jako zupełnie nowa kategoria – przewiduje wierzytelności wspólnika albo akcjonariusza z tytułu pożyczki udzielonej spółce kapitałowej, które uważa się za jego wkład do spółki w przypadku ogłoszenia jej upadłości w terminie dwóch lat od dnia zawarcia umowy pożyczki.

W znowelizowanym prawie upadłościowym w nowy sposób zdefiniowano stan niewypłacalności, uwzględniając przesłanki ekonomiczne stanu finansów przedsiębiorcy. Niewypłacalny będzie ten, kto nie jest w stanie regulować swoich długów. Przyjęcie trzymiesięcznego opóźnienia w zapłacie pozwala uznać, że sytuacja dłużnika jest na tyle zła, że z braku dowodu przeciwnego powinno dojść do ogłoszenia upadłości. Po upływie okresu trzymiesięcznego ciężar

dowodu został przeniesiony na dłużnika, który może się bronić przez faktyczną spłatę albo poprzez wykazanie, że spłata ta jest możliwa. Jednocześnie utrzymano ustawową przesłankę zadłużeniową jako dodatkowe kryterium niewypłacalności dłużnika. Przesłanka ta ma znaczenie pomocnicze wobec przesłanki płynnościowej. Uznano, że okres dwóch pełnych lat, w którym majątek dłużnika ma mniejszą wartość niż jego zobowiązania, oznacza stan, w którym dłużnik powinien być poddany rygorom ustawy upadłościowej.

Zupełnie nową instytucją jest Dział VII regulujący postępowanie dotyczące przygotowanej likwidacji majątku upadłego, której celem jest szybsze i pełniejsze zaspokojenie wierzycieli oraz znaczne skrócenie czasu trwania postępowania upadłościowego poprzez sprzedaż przedsiębiorstwa upadłego lub jego zorganizowanej części bądź składników majątkowych stanowiących znaczną część przedsiębiorstwa na warunkach określonych we wniosku dołączonym do wniosku o ogłoszenie upadłości.

Nową regulacją, która w zdecydowany sposób ma rozwiązać problemy praktyczne dotyczące sposobu zaspokajania wierzytelności okresowych w postępowaniu upadłościowym, jest również art. 245a pr. upadł. (znajdujący odpowiednik także w prawie restrukturyzacyjnym w art. 77 pr. restr.), pozwalając tym samym na proporcjonalny podział wierzytelności obejmujących przełomowy dla przedsiębiorcy okres przed ogłoszeniem upadłości, tj. na koszty zaliczane do wierzytelności upadłościowych oraz na okres po ogłoszeniu upadłości – jako części wierzytelności zaliczonych do kosztów postępowania.

2. Świadczenia okresowe w postępowaniu upadłościowym

Przez wierzytelność z tytułu powtarzających się świadczeń należy rozumieć wierzytelność mającą za przedmiot świadczenie powtarzające się cyklicznie, w określonych z góry odstępach czasowych. „Świadczenie okresowe to świadczenie pieniędzy lub rzeczy oznaczonych co do gatunku, powtarzające się w określonych odstępach czasu, niestanowiące jednak z góry ustalonej całości (przykładowo: renta, czynsz, alimenty)” (Księżak, 2014, s. 344).

W zasadzie na tle jednego stosunku prawnego powinno się mówić o świadczeniu (liczba pojedyncza) okresowym, które jest periodyczne, ale jest jedną powinnością wynikającą z tego stosunku, oraz świadczeniach (liczba mnoga) okresowych spełnianych w określonym rytmie. Każde z nich jest bowiem

samodzielne w tym sensie, że ma własny termin wymagalności i odpowiednio do tego wyznaczony początek biegu przedawnienia. „Wielkość całego świadczenia nie jest tu znana z góry, lecz zależy od czasu trwania stosunku. Pozwala to odróżnić świadczenie okresowe od jednorazowego rozłożonego na raty. Przyjmuje się jednak, że nawet jeśli określona umowa (np. najmu czy dzierżawy) jest zawarta na czas oznaczony, co pozwala na oszacowanie z góry całego świadczenia, nie zmienia to jego charakteru. Ostatecznie dla ustalenia globalnej powinności zobowiązanego do świadczenia okresowego trzeba pomnożyć liczbę jednostek czasu, za które świadczenie się należy, przez wartość jednostkową świadczenia” (Księżak, 2014, s. 345).

Na gruncie art. 249 (Ustawa Prawo upadłościowe, 2003) wierzytelności z tytułu powtarzających się świadczeń, których czas trwania był oznaczony, umieszczało się na liście jako sumę świadczeń za cały czas ich trwania, pomniejszoną o odsetki ustawowe, nie wyższe jednak niż 6%, i za czas od dnia ogłoszenia upadłości do dnia wymagalności każdego przyszłego świadczenia. Zgodnie z dominującymi poglądami w judykaturze art. 249 pr. u.p.n. nie dotyczył świadczeń ze stosunków prawnych najmu lub dzierżawy, w których najemca był upadły, ponieważ w tym zakresie obowiązywały reguły zawarte w art. 110 ust. 1–5 (Zimmerman, 2015, s. 588). Zgodnie z nimi, jeżeli przedmiot najmu lub dzierżawy w dniu ogłoszenia upadłości był już wydany upadłemu, syndyk mógł wypowiedzieć umowę najmu lub dzierżawy także wtedy, gdy wypowiedzenie tej umowy przez upadłego nie było dopuszczalne. Jeżeli umowa dotyczyła nieruchomości, w której było prowadzone przedsiębiorstwo upadłego, wypowiedzenie następowało z zachowaniem trzymiesięcznego terminu wypowiedzenia, a w innych przypadkach – z zachowaniem terminu ustawowego, chyba że terminy wypowiedzenia przewidziane w umowie były krótsze. W związku z powyższym był podnoszony pogląd, zgodnie z którym w stosunek najmu i dzierżawy po ogłoszeniu upadłości wstępuje syndyk i jeśli nie skorzysta on z prawa wypowiedzenia tych umów, wierzytelności z tego tytułu za czas po ogłoszeniu upadłości są wierzytelnościami w stosunku do masy (Gurgul, 2016, s. 809; Piasecki, 1999, s. 200). Wierzytelnościami w stosunku do masy są według ostatniego z wymienionych autorów świadczenia czynszowe za okres przed ogłoszeniem upadłości. Czynsz, będąc wynagrodzeniem za korzystanie z rzeczy przez masę, nie podlegał zgłoszeniu w postępowaniu upadłościowym, lecz był zaspokajany na bieżąco zgodnie z art. 343 ust. 1 pr. u.n. jako koszt postępowania upadłościowego. „Kontynuacja stosunku najmu lub dzierżawy po ogłoszeniu upadłości z możliwością

zawarcia układu musiała być traktowana jak powstanie zobowiązania po ogłoszeniu upadłości (...), a kapitalizacja świadczeń okresowych z umów najmu lub dzierżawy oznaczałaby dochodzenie należności z tego tytułu przed ich wymagalnością, co pozostawałoby sprzeczne z naturą stosunku prawnego najmu lub dzierżawy” (Jakubecki, 2011, s. 547). W związku z powyższym zastosowanie art. 249 pr. u.n. nie mogło mieć zastosowania, a wierzytelności okresowe z tytułu umowy najmu lub dzierżawy, które obejmowały okres rozliczeniowy za czas przed ogłoszeniem upadłości, a nie były wierzytelnościami wymagalnymi przed ogłoszeniem upadłości, musiały być w całości zaspokajane jako koszt postępowania upadłościowego. Po nowelizacji ustawy Prawo upadłościowe i naprawcze ustawą z dnia 15 maja 2015 roku Prawo restrukturyzacyjne wierzytelności za okres rozliczeniowy, w trakcie którego została ogłoszona upadłość, w szczególności z tytułu czynszu najmu lub dzierżawy, podatków lub składek na ubezpieczenia społeczne, mają ulegać z mocy prawa proporcjonalnemu podziałowi na część traktowaną jak wierzytelność powstała przed dniem ogłoszenia upadłości oraz część traktowaną jak wierzytelność powstająca po dniu ogłoszenia upadłości. Wydaje się, że powyższe uregulowanie definitywnie rozwiąże spór zaliczania wierzytelności z tytułu czynszu lub dzierżawy przypadających za okres graniczny przed i po ogłoszeniu upadłości. W dotychczasowym stanie prawnym, pomimo chęci wypracowania podziału takiej wierzytelności przez praktykę, nie było podstaw do takiego rozwiązania. W związku z powyższym wierzytelności, pomimo iż obejmowały okres przypadający przed ogłoszeniem upadłości, były zaliczane do kosztów postępowania upadłościowego. Oznacza to, że były one zaspokajane na bieżąco przez syndyka prowadzącego postępowanie upadłościowe. Nierzadko doprowadzało to do nieuzasadnionego uprzywilejowania wierzycieli z tytułu takich zobowiązań przed innymi wierzytelnościami powstałymi przed datą ogłoszenia upadłości, których wierzytelności, będąc wpisane na listę wierzytelności, oczekiwały na zaspokojenie z podziału funduszy likwidowanej masy upadłości. Problem powyższy dotyczył również zobowiązań podatkowych, które zgodnie z dominującym orzecnictwem podatkowym były zaliczane do kosztów postępowania upadłościowego ze względu na czas ich wymagalności w stosunku do momentu powstania obowiązku podatkowego (np. dostawa w podatku od towarów i usług), zwiększając obciążenia syndyka z tytułu transakcji dokonywanych przez upadłego w czasach prowadzenia działalności przed ogłoszeniem upadłości.

3. Świadczenia okresowe w upadłości a ustawa o rachunkowości

Problem zaliczenia wierzytelności z tytułu najmu i dzierżawy za okres przed i po ogłoszeniu upadłości ma bezpośrednie odzwierciedlenie w księgach rachunkowych upadłego, a konkretnie w zaliczeniu kosztów wynikających z faktur najmu lub dzierżawy do jednego lub drugiego okresu rozliczeniowego. To właśnie księgi rachunkowe stanowią źródło, z którego syndyk czerpie wiedzę, sporządzając listę wierzytelności i otwierając księgi po ogłoszeniu upadłości. Ma on świadomość, które należności i w jakiej części są kosztami postępowania upadłościowego. Zgodnie z ustawą o rachunkowości, a konkretnie z art. 6 – zasadą memoriału i współmierności (Ustawa o rachunkowości, 1994) w księgach rachunkowych jednostki należy ująć wszystkie osiągnięte, przypadające na jej rzecz przychody i obciążające ją koszty związane z tymi przychodami dotyczące danego roku obrotowego, niezależnie od terminu ich zapłaty. Dla zapewnienia współmierności przychodów i związanych z nimi kosztów do aktywów lub pasywów danego okresu sprawozdawczego są zaliczane koszty lub przychody dotyczące przyszłych okresów oraz przypadające na ten okres sprawozdawczy, koszty, które jeszcze nie zostały poniesione. Wydatki na najem lub dzierżawę są pośrednio związane z osiąganymi przychodami. Z tego względu wpływają na wynik finansowy proporcjonalnie do okresu, którego dotyczą. Treść faktury warunkuje ujęcie księgowe – koszt powinien wpłynąć na wynik finansowy tego okresu, którego dotyczy przychód. Jak wskazuje art. 6 ust. 1 (Ustawa o rachunkowości, 1994 – dalej u.o.r.), termin płatności nie miał wpływu na ujęcie księgowe. Zasada memoriałowa oznacza obowiązek dokonania pomiaru i ujęcia skutków finansowych zdarzeń gospodarczych w momencie ich wystąpienia, niezależnie od momentu realizacji wynikających z nich przepływów pieniężnych.

„Zgodnie z zapisami ustawy o rachunkowości wypełnienie wymogów wynikających z zasady memoriału oznacza udzielenie odpowiedzi na kluczowe pytanie, czy wszystkie osiągnięte, przypadające na rzecz jednostki przychody, dotyczące danego roku obrotowego, zostały uznane za przychody w wyniku finansowym danego roku. Z drugiej strony należy upewnić się, czy wszystkie obciążające jednostkę koszty dotyczące danego roku, związane z tymi przychodami, zostały uwzględnione w wyniku finansowym danego roku. Prawdliwość stosowania zasady memoriałowej oznacza, że ujęcie skutków zdarzenia w wyniku finansowym miało miejsce niezależnie nie tylko od terminu zapłaty” (Walińska, 2016, s. 124). Problem księgowania faktur na przełomie roku, podobnie jak

w przypadku zamknięcia i otwarcia ksiąg rachunkowych przed i po ogłoszeniu upadłości, dotyczy nieco szerszego zagadnienia, a mianowicie prawidłowego ujmowania kosztów lub przychodów w księgach rachunkowych oraz przyporządkowania ich do właściwych okresów sprawozdawczych. Zgodnie z art. 12 ust. 2 pkt 6 u.o.r. księgi rachunkowe zamyka się na dzień poprzedzający dzień ogłoszenia upadłości – nie później niż w ciągu 3 miesięcy od dnia zaistnienia tego zdarzenia. Natomiast otwarcia tych ksiąg dokonuje się – w myśl art. 12 ust. 1 pkt 5 – na dzień ogłoszenia upadłości, w ciągu 15 dni od tej daty. Na dzień zamknięcia ksiąg rachunkowych sporządza się sprawozdanie finansowe. Mówiąc o księgowaniu faktur, nie można nie brać pod uwagę również zasady współmierności, stanowiącej, że dla zapewnienia współmierności przychodów i związanych z nimi kosztów do aktywów lub pasywów danego okresu sprawozdawczego są zaliczane koszty lub przychody dotyczące przyszłych okresów oraz przypadające na ten okres koszty, które jeszcze nie zostały poniesione. Oznacza to, że przychody i koszty dotyczące danego roku obrotowego powinny zostać ujęte i wykazane w sposób kompletny. Upraszczając nieco sprawy, można powiedzieć, że koszty i przychody powinny być księgowane w okresie (np. miesiącu lub roku), którego dotyczą. Dla zapewnienia współmierności przychodów i związanych z nimi kosztów, do aktywów lub pasywów danego okresu sprawozdawczego należy zaliczyć koszty lub przychody dotyczące przyszłych okresów oraz przypadające na ten okres sprawozdawczy koszty, które jeszcze nie zostały poniesione. W poprzednim stanie prawnym realizacja zasad wynikających z rachunkowości nie znajdowała odzwierciedlenia w ujęciu poszczególnych wierzytelności na liście wierzytelności lub jako kosztów postępowania. Brak było podstaw do tego, aby niewymagalne wierzytelności w momencie ogłoszenia upadłości były zaliczane do wierzytelności upadłościowych zarówno na gruncie wierzytelności z tytułu umów najmu i dzierżawy, jak i wierzytelności podatkowych. Wprowadzone uregulowanie pozwoli na osiągnięcie jedności systemowej w ramach przepisów prawa upadłościowego, restrukturyzacyjnego i ustawy o rachunkowości znajdującej odzwierciedlenie w kwalifikacji wierzytelności okresowych następujących na przełomie przed i po ogłoszeniu w księgach rachunkowych, na liście wierzytelności i rejestrach kosztów upadłościowych.

Podsumowanie

Nowe prawo upadłościowe poza wprowadzeniem nowatorskich rozwiązań przyniosło również zmiany, które na gruncie Prawa upadłościowego i naprawczego od dłuższego czasu wymuszała praktyka stosowania prawa. Moment ogłoszenia upadłości miał istotne znaczenie w przedmiocie zaliczenia wierzytelności powstałych przed lub po ogłoszeniu upadłości do wierzytelności upadłościowych lub kosztów postępowania upadłościowego. W dotychczasowym stanie prawnym, pomimo chęci wypracowania podziału takiej wierzytelności przez praktykę, nie było podstaw do takiego rozwiązania. Chociaż zagadnienie było związane z podnoszonym głównie przez orzecznictwo sądowe na gruncie zobowiązań podatkowym momentem wymagalności zobowiązań, przyjęcie tego uregulowania pozwoli na rozwiązanie sporu zaistniałego we wcześniej obowiązującym stanie prawnym. Zobowiązanie, pomimo że jeszcze niewymagalne w momencie ogłoszenia upadłości, w momencie osiągnięcia owej wymagalności zostałyby podzielone na 2 części (według daty ogłoszenia upadłości), pozwalając tym samym na zaliczenie dochodu czy kosztu proporcjonalnie do okresu pozostającego przed czy po dacie wszczęcia postępowania. Stanowi to zasadę *expressis verbis* wyrażoną w prawie upadłościowym. Wydaje się, że prawo upadłościowe znalazło rozwiązanie mające stanowić swoiste antidotum. Zasada proporcjonalnego podziału wierzytelności wynikających ze zobowiązań do świadczeń okresowych zgodnie z brzmieniem art. 245a pr. upadł. wprowadziła dodatkowo jedność systemową ustawy o rachunkowości z prawem upadłościowym, doprowadzając do odzwierciedlenia nadrzędnych zasad rachunkowości w ujęciu kosztów księgowych przed i po ogłoszeniu upadłości (zgodnie z zasadą memoriału i współmierności) z ujmowanymi na liście wierzytelnościami masy i kosztami postępowania upadłościowego.

Literatura

- Gurgul, S. (2016). *Prawo upadłościowe. Prawo restrukturyzacyjne. Komentarz*. Warszawa: C.H. Beck.
- Jakubecki, A., Zedler, F. (2011). *Prawo upadłościowe i naprawcze. Komentarz*. Warszawa: Wolters Kluwer.
- Księżak, P., Pyziak-Szafnicka, M. (red.) (2014). *Kodeks cywilny. Komentarz. Część ogólna*. Wyd. II. Warszawa: Lex.

Walińska, E. (red.) (2016). *Ustawa o rachunkowości. Komentarz*. Wyd. IV. Warszawa: Wolters Kluwer.

Zimmerman, P. (2015). *Prawo upadłościowe i naprawcze. Komentarz*. Warszawa: C.H. Beck.

Akty prawne

Ustawa z 15.05.2015 Prawo restrukturyzacyjne. Dz.U. 2015, poz. 978.

Ustawa z 29.09.1994 o rachunkowości. Dz.U. 2013, poz. 630.

Ustawa z 28.02. 2003 Prawo upadłościowe. Dz.U. 2015, poz. 233.

Ustawa z 28.02. 2003 Prawo upadłościowe i naprawcze. Dz.U. 2015, poz. 233.

Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 roku Prawo o postępowaniu układowym. Dz.U. 1934, nr 93, poz. 836.

Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 roku Prawo upadłościowe. Dz.U. 1934, nr 93, poz. 834.

Streszczenie

W znowelizowanym prawie upadłościowym zobowiązania powstałe wobec upadłego przed dniem ogłoszenia upadłości zostają zaspokojone z funduszy masy. Z kolei zobowiązania powstałe po dacie ogłoszenia postanowienia o ogłoszeniu upadłości podlegają zaspokojeniu na bieżąco, gdyż należą do tzw. kosztów postępowania upadłościowego. Moment ogłoszenia upadłości ma w związku z powyższym szczególne znaczenie w zakresie sposobu zaspakajania wierzytelności ze świadczonych okresowo najmu i dzierżawy względem upadłego, gdyż obecnie ustawa Prawo upadłościowe w upadłości likwidacyjnej wprowadziła nieznana dotychczasowemu prawu zasadę proporcjonalnego rozdziału wierzytelności na część wierzytelności, która będzie zaspokajana z podziału funduszy masy, oraz na część wierzytelności, która będzie stanowić koszt postępowania upadłościowego – co stało się tematem niniejszego opracowania .

Słowa kluczowe: upadłość, wierzytelność upadłościowa, koszt postępowania upadłościowego

**The moment of bankruptcy petition and a method of an indulgence
of a claim of tenancy and lease that are provided periodically,
in relation to a bankrupt**

Summary

Within the amended Bankruptcy Law, liabilities arising for a bankrupt prior to the date of bankruptcy petition are being satisfied from the bankruptcy estate. On the other hand, liabilities arising after that date are being satisfied up to date, since they fall under the so-called “costs of bankruptcy proceeding”.

In the light of the above, the moment of bankruptcy petition is of particular importance in terms of a method of an indulgence of a claim of tenancy and lease that are provided periodically, in relation to a bankrupt. It is by cause of Bankruptcy Act introducing to the proceeding of liquidation bankruptcy a new rule of proportional claim division – to the part of a claim that is going to be satisfied from division of the bankruptcy estate funds and, to the part of that claim, that is going to be the cost of bankruptcy proceeding. The foregoing is the subject of present elaboration.

Keywords: bankruptcy, liquidation claim, cost of bankruptcy proceeding